ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER της 11ης Νοεμβρίου 1997 *

1. Στις 7 Αυγούστου 1995 η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 95/204/ΕΚ της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 1995, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όσον αφορά τα δομικά προϊόντα [1] (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), και την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.

Η προσβαλλομένη απόφαση θεσπίζει ορισμένα μέτρα σχετικά με τη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας διαφόρων ομάδων προϊόντων. Κατά την προσφεύγουσα, τα μέτρα αυτά αντιβαίνουν στην οδηγία 89/106/ΕΟΚ περί των δομικών προϊόντων [2], όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/68/ΕΟΚ [3] (στο εξής: οδηγία 89/106), κατά το μέτρο που η απόφαση της Επιτροπής καθορίζει τη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας των προϊόντων τα οποία διέπει, παραλείποντας να λάβει υπόψη ορισμένα κριτήρια που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 4, της οδηγίας 89/106. Για τον λόγο αυτό, η προσβαλλομένη απόφαση είναι, κατά την προσφεύγουσα, παράνομη. Επιπλέον, η απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση ουσιώδους τύπου, διότι η Επιτροπή δεν τήρησε τις προθεσμίες για τη διαβίβαση των προπαρασκευαστικών εγγράφων στους αποδέκτες τους, η απόφαση εκδόθηκε χωρίς να διατυπώσει σύμφωνη γνώμη η μόνιμη επιτροπή τεχνικών έργων (στο εξής: μόνιμη επιτροπή) και η αιτιολογία της είναι ανεπαρκής.

Νομικό πλαίσιο

2. Η οδηγία 89/106, η οποία επίσης καλείται οδηγία περί των δομικών προϊόντων, εκδοθείσα από το Συμβούλιο τον Δεκέμβριο του 1988 και τροποποιηθείσα το 1993, έχει ως σκοπό να διασφαλίσει την ελεύθερη κυκλοφορία των προϊόντων αυτών εντός της Κοινότητας. Σύμφωνα με το προοίμιό της, εντός των κρατών μελών ισχύουν απαιτήσεις που αφορούν, μεταξύ άλλων, την ασφάλεια των κτιρίων, την υγεία, την εξοικονόμηση ενέργειας και την προστασία του περιβάλλοντος και οι οποίες έχουν άμεση επίδραση στη φύση των χρησιμοποιουμένων προϊόντων του τομέα των δομικών κατασκευών και αντικατοπτρίζονται σε εθνικά πρότυπα, τεχνικές εγκρίσεις και άλλες τεχνικές προδιαγραφές και διατάξεις που, λόγω της ανομοιομορφίας τους, παρεμποδίζουν τις εμπορικές συναλλαγές στο εσωτερικό της Κοινότητας. Η εξάλειψη

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

1 — ΕΕ L 129, σ. 23.

2 — Οδηγία του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών όσον αφορά τα προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών (ΕΕ 1989, L 40, σ. 12).

3 — Οδηγία του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 1993, για την τροποποίηση των οδηγιών 87/404/ΕΟΚ (απλά δοχεία πίεσης), 88/378/ΕΟΚ (ασφάλεια των παιχνιδιών), *89/106/ΕΟΚ (προϊόντα του τομέα των δομικών κατασκευών)*, 89/336/ΕΟΚ (ηλεκτρομαγνητική συμβατότητα), 89/392/ΕΟΚ (μηχανές), 89/686/ΕΟΚ (μέσα ατομικής προστασίας), 90/384/ΕΟΚ (όργανα ζύγισης μη αυτόματης λειτουργίας), 90/385/ΕΟΚ (ενεργά εμφυτεύσιμα ιατρικά βοηθήματα), 90/396/ΕΟΚ (συσκευές αερίου), 91/263/ΕΟΚ (τερματικός εξοπλισμός τηλεπικοινωνιών), 92/42/ΕΟΚ (νέοι λέβητες ζεστού νερού που τροφοδοτούνται με υγρά ή αέρια καύσιμα), και 73/23/ΕΟΚ (ηλεκτρολογικό υλικό που προορίζεται να χρησιμοποιηθεί εντός ορισμένων ορίων τάσεως) (ΕΕ L 220, σ. 1, η υπογράμμιση δική μου).

των τεχνικών εμποδίων μέσω του καθορισμού βασικών απαιτήσεων σχετικών με την ασφάλεια και με άλλα ζητήματα που έχουνσημασία για μια γενικά καλύτερη ποιότητα ζωής δεν πρέπει ωστόσο να υποβιβάζει τα υπάρχοντα και δικαιολογημένα επίπεδα προστασίας στα κράτη μέλη [4].

Σύμφωνα με την οδηγία αυτή, τα δομικά προϊόντα μπορούν να διατίθενται στο εμπόριο μόνον εάν είναι κατάλληλα για τη χρήση για την οποία προορίζονται, εάν δηλαδή έχουν χαρακτηριστικά τέτοια ώστε το έργο στο οποίο θα ενσωματωθούν, συναρμολογηθούν, εφαρμοσθούν ή εγκατασταθούν να μπορεί, εφόσον αυτό έχει ορθώς σχεδιασθεί και κατασκευασθεί, να ικανοποιήσει τις βασικές απαιτήσεις που εκτίθενται ως στόχοι στο παράρτημα Ι της οδηγίας αυτής. Οι βασικές αυτές απαιτήσεις — που θα πρέπει να πληρούνται επί μια οικονομικώς αποδεκτή διάρκεια ζωής και που προϋποθέτουν, κατά κανόνα, προβλέψιμες ενέργειες επί του έργου — κατατάσσονται στις ακόλουθες έξι κατηγορίες: μηχανική αντοχή και ευστάθεια, πυρασφάλεια, υγιεινή, υγεία και περιβάλλον, ασφάλεια χρήσεως, προστασία κατά του θορύβου, εξοικονόμηση ενέργειας και θερμομόνωση. Προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι διαφορές, μεταξύ άλλων, των βαθμών προστασίας που υφίστανται σε εθνικό επίπεδο, είναι δυνατόν για κάθε βασική απαίτηση να ορίζονται, στα ερμηνευτικά έγγραφα και στις τεχνικές προδιαγραφές, κατηγορίες επιδόσεων.

Ως «εναρμονισμένα πρότυπα» νοούνται οι τεχνικές προδιαγραφές που καταρτίζει η Ευρωπαϊκή επιτροπή τυποποιήσεως [Comité européen de normalisation (CEN)] ή η Ευρωπαϊκή επιτροπή ηλεκτροτεχνικής τυποποιήσεως [Comité de la normalisation électrotechnique (Cenelec)] ή και οι δύο από κοινού, βάσει εντολής της Επιτροπής και σύμφωνα με την οδηγία 83/189/ΕΟΚ [5].

Η πιστότητα ενός προϊόντος προς τα εναρμονισμένα πρότυπα ελέγχεται μέσω μιας διαδικασίας βεβαιώσεως της πιστότητας, διεπομένης από το άρθρο 13, παράγραφος 3. Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 4, η Επιτροπή, κατόπιν διαβουλεύσεων με τη μόνιμη επιτροπή, επιλέγει, βάσει ορισμένων κριτηρίων που εκτίθενται στην παράγραφο αυτή, ποια διαδικασία πρέπει να χρησιμοποιηθεί για ένα συγκεκριμένο προϊόν ή ομάδα προϊόντων.

Το άρθρο 20, παράγραφος 2, ορίζει ότι οι αναγκαίες διατάξεις για τον καθορισμό της διαδικασίας βεβαιώσεως της πιστότητας στις εντολές τυποποιήσεως πρέπει να θεσπισθούν σύμφωνα με τις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου αυτού: ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει στη μόνιμη επιτροπή σχέδιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν και αυτή αποφαίνεται εντός της προθεσμίας την οποία ορίζει ο πρόεδρος, ανάλογα με τον επείγοντα χαρακτήρα του θέματος και με την πλειοψηφία που ορίζεται στο άρθρο 148 παράγραφος 2, της Συνθήκης για την έκδοση των αποφάσεων που καλείται να λάβει το Συμβούλιο βάσει προτάσεως της Επιτροπής. Τα μέτρα μπορούν να θεσπισθούν εάν είναι σύμφωνα με τη γνωμοδότηση· στην αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή πρέπει να

4 — Δεύτερη, τρίτη και τέταρτη αιτιολογική σκέψη.

5 — Οδηγία του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και προδιαγραφών (ΕΕ L 109, σ. 8).

υποβάλει πρόταση στο Συμβούλιο, το οποίο αποφαίνεται με ειδική πλειοψηφία. Εάν εντός τριών μηνών το Συμβούλιο δεν λάβει απόφαση, η Επιτροπή μπορεί να θεσπίσει τα προτεινόμενα μέτρα.

3. Η μόνιμη επιτροπή θέσπισε τον εσωτερικό κανονισμό της τον Οκτώβριο του 1989. Το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού διέπει τόσο τις προσκλήσεις στις συνεδριάσεις όσο και τις προθεσμίες εντός των οποίων τα έγγραφα εργασίας κάθε συνεδριάσεως πρέπει να διαβιβάζονται στις μόνιμες αντιπροσωπείες των κρατών μελών και στους αντιπροσώπους αυτών στη μόνιμη επιτροπή. Το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού καθορίζει τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για να θεωρηθεί ότι η μόνιμη επιτροπή συνεδρίασε εγκύρως, ενώ το άρθρο 9 περιλαμβάνει τους κανόνες που αφορούν το δικαίωμα ψήφου.

4. Η απόφαση την οποία προσβάλλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εκδόθηκε από την Επιτροπή τον Μάιο του 1995, προκειμένου να επιλεγεί η διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας για ορισμένα προϊόντα και ορισμένες ομάδες προϊόντων, δηλαδή: τα θερμομονωτικά υλικά, τις πόρτες, τα παράθυρα, τα δρύφακτα, τα εξώφυλλα και τα συναφή προϊόντα, τις μεμβράνες, καθώς και τα προκατασκευασμένα προϊόντα από κανονικό σκυρόδεμα, ελαφρό σκυρόδεμα ή κυψελωτό αεροσκυρόδεμα. Μετά την επιλογή αυτή, οι ευρωπαϊκές επιτροπές τυποποιήσεως κλήθηκαν να καθορίσουν το σύστημα βεβαιώσεως της πιστότητας που θα περιλαμβανόταν στα αντίστοιχα εναρμονισμένα πρότυπα. Η προσβαλλομένη απόφαση περιλαμβάνει τρία άρθρα και τρία παραρτήματα, το περιεχόμενο των οποίων εξετάζεται λεπτομερέστερα κατωτέρω.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

5. Θα ήθελα να παρατηρήσω κατ' αρχάς ότι η προσφεύγουσα παραδεκτώς ασκεί την παρούσα προσφυγή. Πράγματι, το άρθρο 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης απονέμει στα κράτη μέλη το δικαίωμα να αμφισβητούν δικαστικώς το κύρος κάθε πράξεως της Επιτροπής που σκοπεί στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων [6]. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η άσκηση αυτού του ενδίκου βοηθήματος δεν εξαρτάται από τις θέσεις που έλαβαν οι αντιπρόσωποι του προσφεύγοντος κράτους μέλους στο πλαίσιο του συλλογικού οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλομένη πράξη [7].

Επί των λόγων ακυρώσεως

6. Κατά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η προσβαλλομένη απόφαση αντιβαίνει στην οδηγία 89/106, διότι εκδόθηκε κατά παράβαση ουσιώδους τύπου και διότι συνιστά παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 4, της οδηγίας αυτής. Κατά τη σειρά αυτή θα εξετάσω τους λόγους ακυρώσεως της προσφεύγουσας.

6 — Απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, 41/83, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 873, σκέψη 30). Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι κάθε κράτος μέλος μπορεί, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, να επικαλεσθεί την εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του άρθρου 90, παράγραφος 2, της Συνθήκης, ακόμη και αν η εμπλεκομένη επιχείρηση υπόκειται στη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους.

7 — Απόφαση της 12ης Ιουλίου 1979, 166/78, Ιταλία κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 247, σκέψεις 5 και 6). Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Ιταλική Δημοκρατία παραδεκτώς ζήτησε την ακύρωση ορισμένων διατάξεων περιλαμβανομένων σε δύο κανονισμούς του Συμβουλίου, παρά τη θετική και χωρίς επιφυλάξεις ψήφο του Ιταλού εκπροσώπου κατά την έκδοση των νομοθετημάτων αυτών από το Συμβούλιο και παρά το ότι ο Ιταλός εκπρόσωπος στη διαχειριστική επιτροπή για τα σιτηρά ψήφισε κατά τον ίδιο τρόπο κατά τη μεταγενέστερη εξέταση ορισμένων μέτρων εφαρμογής.

Α — *Η παράβαση ουσιώδους τύπου: η καθυστέρηση διαβιβάσεως των εγγράφων· η έλλειψη γνωμοδοτήσεως της μόνιμης επιτροπής και η έλλειψη αιτιολογίας*

Επί της καθυστερημένης διαβιβάσεως των εγγράφων

7. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση κατά παράβαση του εσωτερικού κανονισμού της μόνιμης επιτροπής και, συγκεκριμένα, του άρθρου 2, παράγραφοι 6 και 7. Η ψηφοφορία σχετικά με το σχέδιο αποφάσεως ενεγράφη στην ημερησία διάταξη της συνεδριάσεως της μόνιμης επιτροπής της 30ής Νοεμβρίου 1994. Ωστόσο, αφενός, η μόνιμη αντιπροσωπεία της Γερμανίας δεν έλαβε τα έγγραφα που επρόκειτο να αποτελέσουν αντικείμενο της συζητήσεως και της ψηφοφορίας και, αφετέρου, το γερμανικό κείμενο του σχεδίου αποφάσεως διαβιβάστηκε στους Γερμανούς αντιπροσώπους στη μόνιμη επιτροπή με τηλεομοιοτυπία στις 11 Νοεμβρίου, δηλαδή με καθυστέρηση μιας ημέρας. Η Γερμανία επέστησε την προσοχή της Επιτροπής στο γεγονός αυτό με έγγραφο της 29ης Νοεμβρίου, με το οποίο ο πρόεδρος της γερμανικής αντιπροσωπείας στη μόνιμη επιτροπή ζήτησε την αναβολή της ψηφοφορίας για τον λόγο αυτό. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι πρόκειται περί ουσιωδών διαδικαστικών πλημμελειών που είχαν αποφασιστική επίδραση στη συμπεριφορά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας καθ' όλη τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων.

8. Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή ομολογεί ότι απέστειλε τα έγγραφα στην προσφεύγουσα με μικρή καθυστέρηση, δεδομένου ότι της τα διαβίβασε στις 11 Νοεμβρίου, μεταξύ των ωρών 14.09 και 14.23. Ωστόσο, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το αγγλικό κείμενο των εγγράφων αυτών διαβιβάστηκε στις 10 Νοεμβρίου σε όλους τους αντιπροσώπους, οι οποίοι, εξάλλου, είχαν λάβει από τον Δεκέμβριο του 1994 το αρχικό σχέδιο αποφάσεως, το οποίο είχε ήδη συζητηθεί κατά την εικοστή έβδομη συνεδρίαση της μόνιμης επιτροπής. Η Επιτροπή προσθέτει ότι στις 21 Οκτωβρίου 1994 η προσφεύγουσα υπέβαλε αντιπρόταση συνταγείσα στα γερμανικά και στα αγγλικά, πράγμα το οποίο αποδεικνύει ότι γνώριζε με ακρίβεια το σχέδιο. Εν πάση περιπτώσει, οι ολιγάριθμες και σχετικής σπουδαιότητας τροποποιήσεις του σχεδίου δεν δικαιολογούν, κατά την Επιτροπή, τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι η κατά μισή ημέρα καθυστέρηση μπορούσε να έχει επίπτωση στη στάση της κατά τη συζήτηση και ψηφοφορία στο πλαίσιο της μόνιμης επιτροπής.

Όσον αφορά το έγγραφο της 29ης Νοεμβρίου 1994, η καθής θεωρεί καταχρηστικό το ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε αίτημα αναβολής της ψηφοφορίας την παραμονή της συνεδριάσεως, έστω και αν η δυνατότητα αυτή προβλέπεται από τον εσωτερικό κανονισμό της μόνιμης επιτροπής. Επιπλέον, αν η καθυστέρηση της είχε πράγματι προκαλέσει τέτοια βλάβη, η προσφεύγουσα όφειλε να εμμείνει στο αίτημά της κατά τη συνεδρίαση, αντί να εγκρίνει ανεπιφύλακτα τα πρακτικά και να μετάσχει στις επί της ουσίας συζητήσεις και στην ψηφοφορία, πράγμα που δημιούργησε στον πρόεδρο της μόνιμης επιτροπής την εντύπωση ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας είχε παραιτηθεί του αιτήματός της. Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η Επιτροπή καταλήγει ότι, ακόμη και αν υπήρξαν τυπικές πλημμέλειες, ήσαν ασήμαντες και σε καμία περίπτωση δεν αρκούν για να δικαιολογήσουν την ακύρωση της αποφάσεως.

9. Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα εμμένει στο ότι το σχέδιο που της διαβιβάστηκε έπρεπε να είχε συνταγεί στα γερμανικά και ότι η αποστολή του αγγλικού κειμένου σε όλους τους αντιπροσώπους στις 10 Νοεμβρίου ουδόλως ασκεί επιρροή, ιδίως σε περίπτωση όπως η παρούσα, κατά την οποία η ακρίβεια στην ορολογία είχε πολύ μεγάλη σπουδαιότητα. Μόνον αφότου η Επιτροπή τους διαβίβασε το γερμανικό κείμενο του σχεδίου που επρόκειτο να συζητηθεί οι αντιπρόσωποι κατέστησαν σε θέση να διαμορφώσουν τελική γνώμη επί του περιεχομένου του, έστω και αν προηγουμένως διέθεταν άλλα κείμενα κατά το μάλλον ή ήττον παρεμφερή, συνταγέντα στην ίδια αυτή γλώσσα.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το αίτημά της για αναβολή της ψηφοφορίας σε μεταγενέστερη ημερομηνία υποβλήθηκε νομότυπα, δεδομένου ότι ο εσωτερικός κανονισμός της μόνιμης επιτροπής δεν προβλέπει προθεσμία για την άσκηση του δικαιώματος αυτού. Το εν λόγω αίτημα επαναλήφθηκε προφορικώς κατά τη συνεδρίαση της 30ής Νοεμβρίου 1994, όπως εμφαίνει η φράση που προστέθηκε στο σημείο 22 των πρακτικών της εικοστής όγδοης συνεδριάσεως, κατά την έγκρισή τους· η προσφεύγουσα προσθέτει ότι δεν είχε εγκρίνει ούτε την ημερησία διάταξη και ότι έλαβε μέρος στις συζητήσεις με τις άλλες αντιπροσωπείες λόγω του ενδιαφέροντός της για το σχέδιο αυτό, αλλ' όχι διότι είχε παραιτηθεί από το αίτημά της.

10. Όσον αφορά τη φράση που περιελήφθη στα πρακτικά κατά τον χρόνο της εγκρίσεώς τους, η Επιτροπή με το υπόμνημα ανταπαντήσεως ισχυρίζεται τα εξής: «(...) το γεγονός ότι η φράση αυτή υπάρχει στα πρακτικά δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι η γερμανική αντιπροσωπεία αρνήθηκε πράγματι ρητώς να ψηφίσει. Διότι, στην πράξη, αυτού του είδους η μεταγενέστερη προσθήκη, την οποία μια αντιπροσωπεία επιθυμεί να περιλάβει στα πρακτικά, γράφεται σ' αυτά από την Επιτροπή χωρίς να εξετάζεται το περιεχόμενό της· διαφορετικά, δεν θα ήταν δυνατή η συνεργασία της Επιτροπής και των κρατών μελών σε κλίμα εμπιστοσύνης».

11. Κατά τη διαδικασία αποδείχθηκε ότι η Επιτροπή δεν είχε διαβιβάσει στη μόνιμη αντιπροσωπεία της Γερμανίας το κείμενο του σχεδίου που επρόκειτο να αποτελέσει αντικείμενο συζητήσεως και ψηφοφορίας, αλλ' όμως είχε διαβιβάσει το γερμανικό κείμενο του σχεδίου αυτού στους αντιπροσώπους των κρατών μελών στη μόνιμη επιτροπή, εντός της εικοσαήμερης προθεσμίας· αποδείχθηκε επίσης ότι το γερμανικό κείμενο απεστάλη καθυστερημένα στους Γερμανούς αντιπροσώπους και ότι η Επιτροπή δεν παρέπεμψε αυτό το θέμα της ημερησίας διάταξης σε μεταγενέστερη συνεδρίαση ούτε μετέθεσε την ημερομηνία της συνεδριάσεως προκειμένου να τηρήσει την προθεσμία, τούτο δε παρά το ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας της το είχε ζητήσει νομοτύπως.

Η συμπεριφορά αυτή της Επιτροπής συνιστά αναμφιβόλως παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 6 και 7, του εσωτερικού κανονισμού της μόνιμης επιτροπής, σύμφωνα με το οποίο τα σχέδια διατάξεων του άρθρου 20, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106, για τα οποία πρόκειται να διεξαχθεί ψηφοφορία πρέπει να αποσταλούν στους μονίμους αντιπροσώπους των κρατών μελών, καθώς και στους αντιπροσώπους τους στη μόνιμη επιτροπή το αργότερο είκοσι ημέρες πριν από την ορισθείσα ημερομηνία της συνεδριάσεως· εάν δεν τηρηθεί η προθεσμία αυτή, το θέμα αυτό της ημερησίας διατάξεως πρέπει να παραπεμφθεί στην επόμενη συνεδρίαση ή η ημερομηνία

της συνεδριάσεως πρέπει να μετατεθεί, εάν το ζητήσει ο αντιπρόσωπος κράτους μέλους, σε μεταγενέστερη ημερομηνία, προκειμένου να τηρηθεί η εν λόγω προθεσμία.

12. Απομένει να κριθεί αν οι παραβάσεις αυτές της διαδικασίας την οποία έχει θεσπίσει ο εσωτερικός κανονισμός της μόνιμης επιτροπής είναι αρκετά σοβαρές ώστε να θεωρηθούν ως παραβάσεις ουσιώδους τύπου υπό την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, ικανές να δικαιολογήσουν την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Προς τούτο, πρέπει να εξετασθεί ο σκοπός των κανόνων που φέρονται ως παραβιασθέντες και η επιρροή που μπορεί να άσκησε η παράβαση αυτή στο περιεχόμενο της πράξεως [8].

13. Συγκρίνοντας το περιεχόμενο των παραγράφων 5 και 6 του άρθρου 2 του εσωτερικού κανονισμού της μόνιμης επιτροπής, διαπιστώνω ότι η πρώτη ορίζει προθεσμία είκοσι ημερών για τη διαβίβαση όλων των προπαρασκευαστικών εγγράφων μιας συνεδριάσεως και όλων των λοιπών εγγράφων εργασίας στους αντιπροσώπους και στους αναπληρωτές τους, τους οποίους ορίζουν τα κράτη μέλη, και για τη διαβίβαση αντιγράφου στη μόνιμη αντιπροσωπεία. Σε επείγουσα περίπτωση, ο πρόεδρος μπορεί να μειώσει την προθεσμία μέχρι το ελάχιστο όριο των δέκα πλήρων ημερών μη επισήμων αργιών. Ωστόσο, κατά τη διαδικασία της παραγράφου 6, τα σχέδια διατάξεων που πρόκειται να υποβληθούν σε ψηφοφορία στο πλαίσιο της μόνιμης επιτροπής πρέπει να αποστέλλονται τόσο στις μόνιμες αντιπροσωπείες των κρατών μελών όσο και στους αντιπροσώπους των κρατών μελών στη μόνιμη επιτροπή το αργότερο είκοσι ημέρες πριν από την ορισθείσα ημερομηνία της συνεδριάσεως, δεν επιτρέπεται δε καμία εξαίρεση ως προς την τελευταία αυτή προθεσμία.

14. Κατά την άποψή μου, η διαφορά αυτή μεταξύ των δύο διαδικασιών δικαιολογείται, διότι αυτές εξυπηρετούν αυτοτελείς σκοπούς. Η παράγραφος 5 διέπει τη διαβίβαση των προπαρασκευαστικών εγγράφων μιας συνεδριάσεως και των εγγράφων εργασίας εν γένει, ενώ η παράγραφος 6 θεσπίζει αυστηρότερη διαδικασία για τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η μόνιμη επιτροπή πρέπει να ψηφίσει επί της θεσπίσεως ορισμένων διατάξεων· η παράγραφος 7 προβλέπει τις συνέπειες που συνεπάγεται η μη τήρηση της τελευταίας αυτής διαδικασίας.

Επομένως, η παράγραφος 6 του άρθρου 2 του εσωτερικού κανονισμού της μόνιμης επιτροπής διασφαλίζει ότι, οσάκις πρέπει να συζητηθεί ένα σχέδιο διατάξεως για να διατυπωθεί γνωμοδότηση, οι αντιπρόσωποι των κρατών μελών στη μόνιμη επιτροπή διαθέτουν επαρκή προθεσμία για να το μελετήσουν. Στην αντίθετη περίπτωση, θα ανέκυπτε ο κίνδυνος — κατά μείζονα λόγο οσάκις πρόκειται για κανόνες όπως αυτοί της παρούσας υποθέσεως, οι οποίοι είναι εξαιρετικά περίπλοκοι και μπορούν να επηρεάσουν διάφορους τομείς των εθνικών δημοσίων διοικήσεων — να μην είναι σε θέση τα μέλη της μόνιμης επιτροπής να συγκεντρώσουν όλες τις αναγκαίες πληροφορίες και να ψηφίσουν έχοντας πλήρη γνώση του ζητήματος. Το γεγονός ότι η παράγραφος 7 προβλέπει δύο λύσεις για τις περιπτώσεις μη τηρήσεως της προθεσμίας των είκοσι ημερών (το θέμα περιλαμβάνεται στην ημερήσια διάταξη μεταγενέστερης συνεδριάσεως ή, εάν το ζητήσει ο αντιπρόσωπος κράτους μέλους, μετατίθεται η ημερομηνία της συνεδριάσεως) επιβεβαιώνει τη γνώμη μου ως προς τη σπουδαιότητα της τηρήσεως της προθεσμίας για τη διαμόρφωση της βουλήσεως των κρατών μελών.

8 — Απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1997, Τ-123/95, Β κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή Υπ. Υπ. 1997, σ. II-697, σκέψη 32).

15. Εξάλλου, υπογραμμίζω ότι δεν πρόκειται απλώς για διάκριση, από τυπικής απόψεως, μεταξύ των προσκλήσεων σε συνεδριάσεις εν γένει και των προσκλήσεων σε συνεδριάσεις κατά τις οποίες θα διεξαχθεί ψηφοφορία ως προς τη θέσπιση ορισμένων διατάξεων. Υπάρχει μια άλλη σημαντική διαφορά, δηλαδή ότι, οσάκις πρόκειται περί της θεσπίσεως διατάξεων όπως οι επίδικες οι οποίες σκοπούν στον καθορισμό της διαδικασίας βεβαιώσεως της πιστότητας, η ύπαρξη ή μη σύμφωνης γνώμης της μόνιμης επιτροπής καθορίζει τη διαδικασία που θα πρέπει να ακολουθήσει η Επιτροπή για την έγκριση του σχεδίου.

16. Προκειμένου να εκτιμηθεί η επιρροή που μπορεί να άσκησε η παράβαση αυτή στο περιεχόμενο της προσβαλλομένης πράξεως, δεν νομίζω ότι είναι ουσιώδες το ότι η Επιτροπή διαβίβασε το αγγλικό κείμενο του σχεδίου στους εκπροσώπους της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στη μόνιμη επιτροπή εντός της προθεσμίας των είκοσι ημερών. Το άρθρο 3 του κανονισμού 1 [9] επιβάλλει την υποχρέωση να συντάσσονται τα έγγραφα τα οποία τα όργανα της Κοινότητας απευθύνουν προς κράτος μέλος στη γλώσσα του κράτους αυτού. Η τήρηση της υποχρεώσεως αυτής έχει ιδιάζουσα σπουδαιότητα στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 19, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106, οι δύο αντιπρόσωποι κάθε κράτους μέλους δύνανται να συνοδεύονται από εμπειρογνώμονες. Η Επιτροπή μπορεί να θεωρεί ίσως αυτονόητο ότι οι υπάλληλοι της μόνιμης αντιπροσωπείας της Γερμανίας κατέχουν την αγγλική γλώσσα, αλλά φρονώ ότι είναι υπερβολικό να τεκμαίρεται τούτο για τους δύο αντιπροσώπους της χώρας αυτής στη μόνιμη επιτροπή, πολλώ δε μάλλον για τους εμπειρογνώμονες.

17. Νομίζω ότι είναι επίσης επουσιώδες στο πλαίσιο αυτό το ότι, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα μετέσχε σε προηγούμενες συνεδριάσεις κατά τη διάρκεια των οποίων συζητήθηκε το αρχικό σχέδιο αποφάσεως και ότι οι τροποποιήσεις που υπέστη το σχέδιο κατόπιν των συζητήσεων αυτών ήσαν ολιγάριθμες και με σχετική σπουδαιότητα. Πράγματι, οι αντιπρόσωποι στη μόνιμη επιτροπή και οι εμπειρογνώμονες κατέστησαν σε θέση να εκτιμήσουν τον αριθμό και, προπάντων, τη σπουδαιότητα των τροποποιήσεων μόνον όταν είχαν στη διάθεσή τους το γερμανικό κείμενο που επρόκειτο να συζητηθεί και να υποβληθεί σε ψηφοφορία στις 30 Νοεμβρίου 1994· όπως όμως επισήμανα, το κείμενο αυτό τους διαβιβάστηκε καθυστερημένα. Μολονότι η καθυστέρηση αυτή ήταν ελάχιστη, φρονώ ότι είναι βάσιμος ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι η καθυστέρηση αυτή είχε επίπτωση στη στάση της κατά τον χρόνο της συζητήσεως και της ψηφοφορίας στο πλαίσιο της μόνιμης επιτροπής.

18. Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ορθώς ισχυρίζεται ότι υπέβαλε νομοτύπως το αίτημά της περί αναβολής της συνεδριάσεως και ότι η Επιτροπή όφειλε να το δεχθεί. Πράγματι, ο εσωτερικός κανονισμός δεν τάσσει προθεσμία για την άσκηση της ευχέρειας αυτής από τα κράτη μέλη. Εξάλλου, το γεγονός ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησε την αναβολή την παραμονή της συνεδριάσεως συνιστά, κατά τη γνώμη μου, επαρκή ένδειξη περί του ότι, κατά την ημερομηνία αυτή, ήταν προφανές ότι η καθυστέρηση γνωστοποιήσεως του γερμανικού κειμένου εμπόδιζε την προσήκουσα προετοιμασία της συνεδριάσεως για την ορισθείσα ημερομηνία. Υπό τις συνθήκες

9 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 15ης Απριλίου 1958, περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 14).

αυτές, είναι περιττό να εξετασθεί αν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επανέλαβε προφορικά στις 30 του ιδίου μήνα το αίτημά της περί αναβολής της συνεδριάσεως ή της ψηφοφορίας, κατά μείζονα λόγο διότι ο μόνος τρόπος για την απόδειξη του γεγονότος αυτού είναι η ανάγνωση των πρακτικών της συνεδριάσεως, ως προς τα οποία η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η φράση που βεβαιώνει το γεγονός αυτό προστέθηκε κατόπιν αιτήματος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και ότι, στην πράξη, αυτού του είδους η μεταγενέστερη προσθήκη, την οποία μια αντιπροσωπεία επιθυμεί να περιλάβει στα πρακτικά, εισάγεται χωρίς να εξετάζεται το περιεχόμενό της.

19. Για τους προεκτεθέντες λόγους, φρονώ ότι η εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση της διαδικασίας που θεσπίζει το άρθρο 2, παράγραφοι 6 και 7, του εσωτερικού κανονισμού της μόνιμης επιτροπής πρέπει να θεωρηθεί ως παράβαση ουσιώδους τύπου, υπό την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

Επί της ελλείψεως γνωμοδοτήσεως της μόνιμης επιτροπής

20. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 2 έως 4, της οδηγίας 89/106, δεδομένου ότι, κατά την ψηφοφορία επί του σχεδίου στη συνεδρίαση της 30ής Νοεμβρίου, δεν επιτεύχθηκε η πλειοψηφία που απαιτεί η τρίτη περίοδος της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, η οποία ορίζει ότι η μόνιμη επιτροπή αποφαίνεται με την πλειοψηφία που ορίζεται στο άρθρο 148, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την έκδοση των αποφάσεων που καλείται να λάβει το Συμβούλιο βάσει προτάσεως της Επιτροπής. Ελλείψει γνωμοδοτήσεως, η Επιτροπή όφειλε να υποβάλει αμέσως πρόταση στο Συμβούλιο. Αντιθέτως προς τα αναγραφόμενα στα πρακτικά, η μόνιμη επιτροπή ουδόλως εξέδωσε απόφαση επί του επιμάχου σχεδίου κατά τη συνεδρίαση της 30ής Νοεμβρίου 1994. Ορισμένες αντιπροσωπείες δεν το ενέκριναν οριστικώς και διατύπωσαν επιφυλάξεις όσον αφορά τη δυνατότητα των αναθετουσών αρχών να επιβάλλουν αυστηρότερη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας· η αντιπροσωπεία των Κάτω Χωρών διατύπωσε επιφύλαξη όσον αφορά τη συνεκτίμηση, στις εντολές τυποποιήσεως, επιταγών σχετικών με την προστασία του περιβάλλοντος. Η Επιτροπή ανέγνωσε δημοσίως δύο δηλώσεις επί των θεμάτων αυτών και ο πρόεδρος χορήγησε στις αντιπροσωπείες προθεσμία για να επανεξετάσουν τα ζητήματα αυτά πριν δώσουν οριστική απάντηση. Πράγματι, κατά το σημείο 41 των πρακτικών της συνεδριάσεως, οι θετικές ψήφοι έπρεπε να επιβεβαιωθούν εντός δεκατεσσάρων ημερών από της διαβιβάσεως των κειμένων των δύο δηλώσεων. Δεδομένου ότι, κατά την ψηφοφορία που διεξήχθη στη συνεδρίαση, δεν επιτεύχθηκε η αναγκαία πλειοψηφία και ότι ο εσωτερικός κανονισμός της μόνιμης επιτροπής δεν προβλέπει έγγραφη διαδικασία για τη λήψη αποφάσεως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φρονεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν εκδόθηκε εγκύρως.

21. Συναφώς, η Επιτροπή συνάγει από τα πρακτικά της συνεδριάσεως ότι η απαιτούμενη πλειοψηφία αντιπροσώπων ψήφισε υπέρ της εγκρίσεως του σχεδίου και ότι, μολονότι είναι αληθές ότι τέσσερις αντιπροσωπείες «επιφυλάχθηκαν να το μελετήσουν», τούτο ουδόλως μεταβάλλει τη σύμφωνη γνώμη που διατύπωσαν στις 30 Νοεμβρίου 1994. Η Επιτροπή εξηγεί ότι, δεδομένου ότι την ημέρα εκείνη ορισμένες αντιπροσωπείες εξέφρασαν αμφιβολίες ως

προς τις σχέσεις μεταξύ της οδηγίας 89/106, της οδηγίας περί των συμβάσεων δημοσίων έργων [10] και της οδηγίας περί των επικινδύνων ουσιών [11], η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη Γενική Διεύθυνση III, θέλησε να παράσχει άμεση απάντηση στο ζήτημα αυτό προβαίνοντας σε δημόσια ανάγνωση δύο δηλώσεων, διευκρινίζοντας ωστόσο ότι το οριστικό κείμενο των δηλώσεων αυτών έπρεπε ακόμα να συζητηθεί με τη Γενική Διεύθυνση XV και με τη Νομική Υπηρεσία προτού κοινοποιηθεί στα κράτη μέλη. Έξι κράτη μέλη δήλωσαν ότι συμφωνούν ανεπιφύλακτα με το σχέδιο και τέσσερα άλλα ψήφισαν επίσης υπέρ του σχεδίου, επιφυλασσόμενα ωστόσο να επιβεβαιώσουν την ψήφο τους αφού λάβουν το οριστικό κείμενο των δηλώσεων, πράγμα το οποίο έπραξαν.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι, ναι μεν ο κανονισμός δεν προβλέπει ρητώς έγγραφη διαδικασία για τη διατύπωση γνωμοδοτήσεων, αλλ' ούτε και την απαγορεύει, και ότι αυτό το είδος διαδικασίας, το οποίο πλέον εντάσσεται στις διαδικασίες που χρησιμοποιούν η Επιτροπή [12] και το Συμβούλιο [13], περιλαμβάνεται συστηματικά στους εσωτερικούς κανονισμούς που θέσπισαν οι προσφάτως συσταθείσες επιτροπές κατ' εφαρμογήν της «αποφάσεως περί επιτροπών» [14]. Εν πάση περιπτώσει, τα πρόσωπα που μετέσχαν στη συνεδρίαση συμφώνησαν να ακολουθήσουν τη διαδικασία αυτή· η προσφεύγουσα δεν εκδήλωσε τη διαφωνία της παρά μόνο με τα έγγραφα της 22ας Δεκεμβρίου 1994 και της 19ης Ιανουαρίου 1995 και, μολονότι είναι αληθές ότι γίνεται σχετική μνεία στο σημείο 41 των πρακτικών, η φράση αυτή προστέθηκε κατά τη στιγμή εγκρίσεως των εν λόγω πρακτικών, χωρίς η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να έχει παράσχει προς τούτο ένδειξη κατά τη συνεδρίαση ούτε να έχει υποβάλει σχετικό αίτημα.

Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι δεν εκδόθηκε απόφαση στις 30 Νοεμβρίου 1994 ή στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας που επακολούθησε, η έλλειψη αυτή θεραπεύθηκε στις 29 Μαΐου 1995 με την έγκριση των πρακτικών, στα οποία επισυνάφθηκαν τα οριστικά κείμενα των δηλώσεων της Επιτροπής, χωρίς να έχει σημασία συναφώς ότι δεν γίνεται μνεία της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως στα πρακτικά της εικοστής ενάτης συνεδριάσεως, δεδομένου ότι επρόκειτο για την οριστική διαπίστωση του αποτελέσματος ψηφοφορίας που είχε αρχίσει στις 30 Νοεμβρίου, οπότε το θέμα αυτό περιλαμβανόταν στην ημερήσια διάταξη.

22. Συμφωνώ με την προσφεύγουσα ότι στις 30 Νοεμβρίου 1994, κατά την ψηφοφορία επί του σχεδίου αποφάσεως, οι ψήφοι υπέρ αυτού δεν αρκούσαν για τη συμπλήρωση της πλειοψηφίας που απαιτεί το

10 — Υποθέτω ότι η Επιτροπή αναφέρεται στην οδηγία 71/305/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 1971, περί συντονισμού των διαδικασιών για τη σύναψη συμβάσεων δημοσίων έργων (ΕΕ ειδ. έκδ. 17/001, σ. 7).

11 — Υποθέτω ότι η Επιτροπή αναφέρεται στην οδηγία 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1967, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί ταξινομήσεως, συσκευασίας και επισημάνσεως των επικινδύνων ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/001, σ. 34), όπως αυτή έχει τροποποιηθεί επανειλημμένως και προσαρμοσθεί στην τεχνική πρόοδο με την πάροδο του χρόνου.

12 — Το άρθρο 10 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1993 (ΕΕ L 230, σ. 15), περιλαμβάνει τη «γραπτή διαδικασία» μεταξύ των διαδικασιών λήψεως αποφάσεως τις οποίες μπορεί να χρησιμοποιήσει η Επιτροπή, υπό την προϋπόθεση ότι πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Το τέταρτο εδάφιο του άρθρου αυτού τροποποιήθηκε με την απόφαση της Επιτροπής της 8ης Μαρτίου 1995, για τροποποίηση του εσωτερικού της κανονισμού (ΕΕ L 97, σ. 82).

13 — Το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου, της 6ης Δεκεμβρίου 1993 (ΕΕ L 304, σ. 1), ορίζει υπό ποιες συνθήκες και ποιες προϋποθέσεις το Συμβούλιο μπορεί να αποφανθεί με έγγραφη ψηφοφορία.

14 — Απόφαση 87/373/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1987, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 197, σ. 33).

άρθρο 20, παράγραφος 3, της οδηγίας 89/106. Συγκεκριμένα, κατά τα πρακτικά — κανένας διάδικος δεν το αμφισβητεί —, ο πρόεδρος σημείωσε το ακόλουθο αποτέλεσμα ως προς το αν οι αντιπροσωπείες ήσαν διατεθειμένες να διατυπώσουν γνώμη επί του σχεδίου αποφάσεως:

I. Ναι, θα αποφανούν δε μεταγενεστέρως επί του περιεχομένου των δύο δηλώσεων: I, E, DK, P, UK, L.

II. Ναι, υπό την επιφύλαξη της μελέτης των δύο δηλώσεων στις οποίες θα προβεί η Επιτροπή: F, GR, IRL, NL.

III. Όχι: D, B (με διαφοροποιήσεις).

Όσον αφορά τα κράτη μέλη που επρόκειτο να προσχωρήσουν προσεχώς, η AU συνετάγη μάλλον με την ομάδα III ενώ η SWE και η FIN με την ομάδα I.

23. Επιχειρηματολογώντας υπέρ της εγκυρότητας των ψήφων αυτών, η Επιτροπή ισχυρίζεται, κυρίως, ότι επρόκειτο απλώς περί της εκ των υστέρων επιβεβαιώσεως της θετικής ψήφου και, επικουρικώς, ότι η διαδικασία που ακολούθησε η μόνιμη επιτροπή ήταν εν μέρει έγγραφη, πράγμα το οποίο δεν απαγορεύει ο εσωτερικός κανονισμός της μόνιμης επιτροπής και το οποίο συχνά πράττουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή.

24. Τον Νοέμβριο του 1994, η αναγκαία πλειοψηφία για την έκδοση της αποφάσεως αυτής ήταν 54 ψήφοι. Κατά τους υπολογισμούς μου, υπήρξαν 15 ψήφοι κατά και 38 υπέρ. Υπήρξαν επίσης 23 ψήφοι υπέρ, υπό την επιφύλαξη του αποτελέσματος της μελέτης των δύο δηλώσεων στις οποίες έπρεπε να προβεί η Επιτροπή. Είναι προφανές ότι το αν υπήρξε πλειοψηφία υπέρ της εγκρίσεως του σχεδίου αποφάσεως και, κατά συνέπεια, το αν υπήρξε σύμφωνη γνώμη εξαρτάται από τον τρόπο θεωρήσεως των τελευταίων αυτών ψήφων.

25. Αντιθέτως προς την άποψη της Επιτροπής, δεν νομίζω ότι είναι δυνατό να θεωρηθεί ως οριστική η εκ προοιμίου θετική ψήφος των τεσσάρων κρατών μελών που επιφυλάχθηκαν να την επιβεβαιώσουν κατόπιν μελέτης των δύο δηλώσεων, οι οποίες αναγνώσθηκαν από την Επιτροπή κατά τη συνεδρίαση και των οποίων το τελικό περιεχόμενο έπρεπε ακόμη να συζητηθεί με τη Γενική Διεύθυνση XV και με τη Νομική Υπηρεσία. Στην περίπτωση αυτή δεν επρόκειτο απλώς περί εξαρτήσεως της ψήφου από τη διαβίβαση του κειμένου των δηλώσεων· η επιφύλαξη αναφερόταν στη μελέτη του περιεχομένου, το οποίο κατά πάσα πιθανότητα θα υφίστατο τροποποιήσεις. Συνεπώς, ήταν πιθανόν ότι, κατόπιν μελέτης του οριστικού κειμένου, τουλάχιστον μία από τις αντιπροσωπείες αυτές δεν θα ήταν πλέον διατεθειμένη να επιβεβαιώσει την ψήφο της. Φρονώ ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι στις 30 Νοεμβρίου 1994, κατά την προς τούτο συγκληθείσα συνεδρίαση, δεν επιτεύχθηκε η απαιτούμενη πλειοψηφία υπέρ της εγκρίσεως του σχεδίου αποφάσεως.

26. Πρέπει παρά ταύτα να θεωρηθεί ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε εν προκειμένω μετά τη συνεδρίαση, την οποία η Επιτροπή χαρακτήρισε ως «εν μέρει έγγραφη»,

είναι έγκυρη διότι, σε τελική ανάλυση, τα τέσσερα κράτη μέλη επιβεβαίωσαν την αρχική τους ψήφο;

27. Φρονώ ότι η απάντηση εν προκειμένω πρέπει να είναι και πάλι αρνητική, για διαφόρους λόγους τους οποίους θα εκθέσω:

Πρώτον, από την εξέταση των διατάξεων που έχουν εφαρμογή στις ψηφοφορίες στο πλαίσιο της μόνιμης επιτροπής προκύπτει προφανώς ότι η ψηφοφορία πρέπει να διεξάγεται κατά τη διάρκεια της συνεδριάσεως και όχι μετά από αυτήν, ή εκτός αυτής. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6 του εσωτερικού κανονισμού της μόνιμης επιτροπής, το οποίο αφορά την απαρτία των συνεδριάσεων απαιτεί να εκπροσωπούνται επτά τουλάχιστον κράτη μέλη [15]. Ωστόσο, για τις αποφάσεις ως προς τις γνωμοδοτήσεις, ο εσωτερικός κανονισμός παραπέμπει στο άρθρο 9, κατά το οποίο η απαρτία υπολογίζεται σύμφωνα με τη στάθμιση του άρθρου 148 της Συνθήκης· μόνον *οι αντιπρόσωποι ή αναπληρωτές τους* οι οποίοι έχουν οριστεί από τα κράτη μέλη *έχουν δικαίωμα ψήφου* και *ένα κράτος μέλος δύναται, ενδεχομένως, να αναλάβει την εκπροσώπηση ενός και μόνον άλλου κράτους μέλους*. Όλες αυτές οι διατάξεις συνηγορούν, κατά την άποψή μου, υπέρ της ερμηνείας που προτείνω [16].

Δεύτερον, ο εσωτερικός κανονισμός της μόνιμης επιτροπής δεν προβλέπει τη δυνατότητα ψήφου με τη λεγόμενη έγγραφη διαδικασία. Βεβαίως, οι εσωτερικοί κανονισμοί του Συμβουλίου και της Επιτροπής προβλέπουν μια διαδικασία τέτοιου είδους για τη λήψη αποφάσεων των συλλογικών αυτών οργάνων και η διαδικασία του άρθρου 20, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας συμπίπτει με τη διαδικασία III, εναλλακτική διατύπωση α', της αποφάσεως περί επιτροπών. Γεγονός παραμένει όμως ότι ούτε η απόφαση περί επιτροπών, η οποία εκδόθηκε το 1987, ούτε η οδηγία 89/106 αναφέρουν την έγγραφη διαδικασία ως μέθοδο λήψεως αποφάσεων των επιτροπών που έχουν συσταθεί δυνάμει των νομοθετημάτων αυτών και ότι ο εσωτερικός κανονισμός της μόνιμης επιτροπής, ο οποίος θεσπίστηκε το 1989, δεν παραπέμπει σε άλλο εσωτερικό κανονισμό, εφαρμοστέο επικουρικώς, ο οποίος προβλέπει διαδικασία τέτοιου είδους.

28. Φρονώ ότι είναι επίσης επουσιώδες το αν οι αντιπροσωπείες συμφώνησαν να ακολουθήσουν τη διαδικασία αυτή. Δεδομένου ότι ο εσωτερικός κανονισμός της μόνιμης επιτροπής είχε εγκριθεί από τα κράτη μέλη κατά τη θέσπισή του, φρονώ ότι δεσμεύει όλα τα κράτη μέλη μέχρις ορισμένου σημείου και ότι δεν μπορούν να εισαχθούν εξαιρέσεις από τις διατάξεις του χωρίς να γίνει επίσημη τροποποίησή του. Η ερμηνεία αυτή στηρίζεται στην ερμηνεία του Δικαστηρίου όσον αφορά την υποχρέωση του Συμβουλίου να τηρεί τον δικό του εσωτερικό κανονισμό, σε μια υπόθεση στην οποία έπρεπε να αποφανθεί αν αποτελούσε παράβαση ουσιώδους τύπου το ότι είχε ακολουθηθεί η έγγραφη διαδικασία για την έκδοση οδηγίας, ενώ δύο κράτη μέλη είχαν αντιταχθεί και ο εσωτερικός κανονισμός του Συμβουλίου απαιτούσε τη συγκατάθεση όλων των μελών για να γίνει χρήση της διαδικασίας αυτής. Το Δικαστήριο έκρινε ότι «(...) το Συμβούλιο υποχρεούται να σέβεται τον διαδικαστικό κανόνα που έθεσε το ίδιο με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού του. Δεν μπορεί δε να παρεκκλίνει από τον κανόνα αυτόν ακόμη και με πλειοψηφία μεγαλύτερη από αυτή που απαιτείται για την έκδοση ή την

15 — Πρόκειται για τον εσωτερικό κανονισμό όπως ίσχυε τον Νοέμβριο του 1994.

16 — Η υπογράμμιση δική μου.

τροποποίηση του εσωτερικού κανονισμού, χωρίς να τροποποιήσει νομοτύπως την πράξη αυτή (...)» [17].

29. Χάρη στην ερμηνεία αυτή δεν είναι αναγκαίο να εξετάσω αν όλες οι αντιπροσωπείες ήσαν σύμφωνες να ακολουθήσουν τη διαδικασία αυτή ή αν η γερμανική αντιπροσωπεία εκδήλωσε την αντίθεσή της ήδη την ημέρα της συνεδριάσεως· πράγματι, οι απόψεις των διαδίκων διίστανται επί του ζητήματος αυτού, το οποίο δεν είναι δυνατό να επιλυθεί βάσει των πρακτικών της συνεδριάσεως, δεδομένου ότι δημιουργεί και πάλι πρόβλημα ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η σχετική φράση προστέθηκε στα πρακτικά κατόπιν αιτήματος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και ότι δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

30. Απομένει να εξετασθεί ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι, έστω και αν θεωρηθεί ότι η απόφαση δεν εκδόθηκε ούτε στις 30 Νοεμβρίου 1994 ούτε στο πλαίσιο μιας έγγραφης διαδικασίας, η ομόφωνη έγκριση, στις 29 Μαΐου 1995, των πρακτικών της συνεδριάσεως της 30ής Νοεμβρίου του προηγουμένου έτους έθεσε τέρμα σε οποιαδήποτε αβεβαιότητα αφορώσα ενδεχομένως την ψηφοφορία επί του σχεδίου.

Ομολογώ ότι ο ισχυρισμός αυτός μου δημιουργεί περισσότερες επιφυλάξεις από τους προηγουμένους, λόγω του ότι, ενόψει των εξηγήσεων της Επιτροπής ως προς την κατάρτιση και την έγκριση των πρακτικών των συνεδριάσεων αυτών, η αξιοπιστία τους είναι περιορισμένη. Εν πάση περιπτώσει, υπάρχουν δύο λόγοι για τους οποίους αποκλείεται να γίνει δεκτή η άποψη της Επιτροπής επί του ζητήματος αυτού. Πρώτον, αν η γνωμοδότηση δεν εκδόθηκε στις 30 Νοεμβρίου 1994 και δεν ήταν δυνατό να γίνει χρήση της έγγραφης διαδικασίας, η ψηφοφορία έπρεπε να διεξαχθεί κατά τη συνεδρίαση στην ημερησία διάταξη της οποίας περιλαμβανόταν, πράγμα που δεν ίσχυε για τη συνεδρίαση της 29ης Μαΐου 1995· δεύτερον, εφόσον η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η οριστική έγκριση του σχεδίου ανατρέχει στην τελευταία αυτή ημερομηνία, πρέπει να υποδείξει ποια είναι η ημερομηνία και το περιεχόμενο της ψήφου των τριών κρατών μελών που προσχώρησαν εν τω μεταξύ.

31. Για τους ανωτέρω λόγους, φρονώ ότι ο λόγος που αφορά την έλλειψη αποφάσεως της μόνιμης επιτροπής είναι επίσης βάσιμος.

Επί της ελλείψεως αιτιολογίας

32. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση είναι άκυρη λόγω παραβιάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 190 της Συνθήκης, διότι, μολονότι ήταν αποδέκτρια της πράξεως και μετέσχε στην προπαρασκευή της, θεωρεί ότι δεν είναι σε θέση να γνωρίζει τον τρόπο κατά τον οποίο η Επιτροπή έλαβε υπόψη της έκαστο των ουσιωδών χαρακτηριστικών των προϊόντων. Η προσφεύγουσα στηρίζεται στους ακολούθους λόγους: πρώτον, δεδομένου ότι η προσβαλλομένη απόφαση ήταν η πρώτη που εκδόθηκε στον τομέα της, δεν είναι δυνατή καμία σύγκριση με παρεμφερείς προηγούμενες αποφάσεις για να συναχθούν

17 — Απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 1988, 68/86, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 855, σκέψη 48).

οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται· δεύτερον, προς αιτιολόγηση της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή περιορίζεται στην επανάληψη του κειμένου της οδηγίας 89/106, πράγμα το οποίο δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι πληρούνται οι επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης· τρίτον, η Επιτροπή δεν εξήγησε στα κράτη μέλη τους λόγους για τους οποίους δεν έλαβε υπόψη ορισμένες από τις βασικές απαιτήσεις που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι της οδηγίας 89/106. Τέλος, η Επιτροπή δεν εξηγεί ούτε γιατί η αρχική δοκιμή τύπου του προϊόντος πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο ορισμένων ιδιοτήτων.

33. Η Επιτροπή ισχυρίζεται συναφώς ότι, μολονότι σύντομη, η αιτιολογία είναι επαρκής, δεδομένης της φύσεως της πράξεως και του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε, και ότι κάθε προσπάθεια λεπτομερέστερης αιτιολογήσεως θα εμπλεκόταν μοιραία σε τεχνικές λεπτομέρειες των προϊόντων και των ομάδων προϊόντων. Το ουσιώδες στοιχείο της αποφάσεως έγκειται στην επιλογή μεταξύ των δύο διαδικασιών βεβαιώσεως της πιστότητας ενός προϊόντος και περιέχεται στα άρθρα 1 και 2 της αποφάσεως, σε συνδυασμό με τα παραρτήματα 1 και 2 αυτής, ενώ το άρθρο 3 έχει δευτερεύουσα μόνο λειτουργία. Η Επιτροπή προσθέτει ότι τα κράτη μέλη συνεργάστηκαν στενά στην επεξεργασία της αποφάσεως και γνώριζαν τις σκέψεις επί των οποίων στηρίζεται, πράγμα που δικαιολογεί επίσης τη συνοπτικότητα της αιτιολογίας.

34. Το άρθρο 190 της Συνθήκης επιβάλλει πράγματι να αιτιολογούνται οι κανονισμοί, οι οδηγίες και οι αποφάσεις του Συμβουλίου και της Επιτροπής και να αναφέρονται στις προτάσεις ή γνώμες που απαιτούνται κατά τη Συνθήκη. Ωστόσο, δεν εμφαίνει την έκταση ή τα όρια της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως· αυτά μπορούν να βρεθούν στη νομολογία του Δικαστηρίου.

35. Κατά παγία νομολογία, «από την αιτιολογία που απαιτεί από το άρθρο 190 της Συνθήκης πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του οργάνου που εκδίδει την πράξη, προκειμένου να καθίσταται δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που υπαγόρευσαν το ληφθέν μέτρο και στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του. Ωστόσο, η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει λεπτομερώς όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως είναι σύμφωνη με τις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης πρέπει να κρίνεται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα» [18]. Το Δικαστήριο παρατήρησε επίσης ότι «(...) δεν απαιτείται η αιτιολογία των κανονισμών να εξειδικεύει τα διάφορα πραγματικά ή νομικά δεδομένα, κάποτε πολυάριθμα και πολύπλοκα, τα οποία αποτελούν το αντικείμενο των κανονισμών, εφόσον οι κανονισμοί αυτοί περιλαμβάνονται στο συστηματικό πλαίσιο του συνόλου του οποίου αποτελούν μέρος. Κατά συνέπεια, αν η αμφισβητούμενη πράξη αποκαλύπτει το ουσιώδες του επιδιωκόμενου από το κοινοτικό όργανο σκοπού, θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί ειδική αιτιολογία για την καθεμία από τις τεχνικές επιλογές στις οποίες προέβη» [19].

18 — Αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψεις 15 και 16), της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-478/93, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. I-3081, σκέψεις 48 και 49), και της 25ης Ιουνίου 1997, C-285/94, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-3519, σκέψη 48).

19 — Απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 1986, 250/84, Eridania κ.λπ. (Συλλογή 1986, σ. 117, σκέψη 38).

36. Το γεγονός της συμμετοχής του προσφεύγοντος κράτους μέλους στην επεξεργασία της προσβαλλομένης πράξεως έχει ενίοτε θεωρηθεί από το Δικαστήριο ως επαρκής λόγος για την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως που αφορά την έλλειψη αιτιολογίας. Παραδείγματα της περιπτώσεως αυτής αποτελούν διάφορες αποφάσεις με τις οποίες το Δικαστήριο έκρινε ότι «(...) η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει λεπτομερώς όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως είναι σύμφωνη με τις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης πρέπει να κρίνεται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (...). Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο οσάκις τα κράτη μέλη μετέσχαν ενεργά στη διαδικασία επεξεργασίας της επίδικης πράξεως και, επομένως, γνωρίζουν τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η πράξη αυτή» [20].

Ως παράδειγμα της αντίθετης απόψεως μπορεί να αναφερθεί μια απόφαση του 1983, με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι «(...) το άρθρο 190 της Συνθήκης, επιβάλλοντας στην Επιτροπή την υποχρέωση να αιτιολογεί τις αποφάσεις της, δεν ενδιαφέρεται απλώς για τον τύπο, αλλ' αποβλέπει στο να παράσχει τη δυνατότητα στους διαδίκους να υπερασπισθούν τα δικαιώματά τους, στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του και στα κράτη μέλη, καθώς και σε κάθε ενδιαφερόμενο πολίτη, να γνωρίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η Επιτροπή εφαρμόζει τη Συνθήκη. Δεν αρκεί, επομένως, να γνωρίζουν τα κράτη μέλη, ως αποδέκτες της αποφάσεως, τους λόγους που οδήγησαν στη λήψη της, λόγω της συμμετοχής τους στην προκαταρκτική διαδικασία ούτε να είναι σε θέση ο προσφεύγων, ως αμέσως και ατομικώς ενδιαφερόμενος, να συναγάγει τους λόγους αυτούς παραβάλλοντας την εν λόγω απόφαση με προγενέστερες παρόμοιες αποφάσεις. Πρέπει, επί πλέον, να είχαν πράγματι τη δυνατότητα, ο μεν προσφεύγων να υπερασπίσει τα δικαιώματά του, το δε Δικαστήριο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο βάσει της αιτιολογίας» [21].

37. Είναι αληθές — η δε Επιτροπή το αναγνωρίζει — ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι συνοπτική. Συνεπώς, πρέπει να εξετασθεί αν, ενόψει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται και του νομικού πλαισίου που διέπει το σχετικό θέμα, η αιτιολογία αντικατοπτρίζει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική της Επιτροπής, η οποία εξέδωσε την προσβαλλομένη πράξη, και καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους λήψεως του μέτρου και στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.

38. Οι διαδικασίες που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 3, της οδηγίας 89/106 για τη βεβαίωση της πιστότητας είναι δύο, η πρώτη από τις οποίες συνίσταται στη βεβαίωση της πιστότητας που χορηγεί ο κατασκευαστής για να εγγυηθεί ότι η παραγωγή του πληροί τις σχετικές τεχνικές προδιαγραφές, ενώ η άλλη επιβάλλει επιπλέον τη συμμετοχή ενός αναγνωρισμένου οργανισμού πιστοποιήσεως. Η Επιτροπή επιλέγει την εφαρμοστέα διαδικασία βάσει ορισμένων κριτηρίων, ο κατάλογος των οποίων εκτίθεται στο άρθρο 13, παράγραφος 4, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η σημασία του ρόλου του προϊόντος σε σχέση με τις βασικές απαιτήσεις, ιδίως δε την υγεία και την ασφάλεια. Οι βασικές απαιτήσεις περιγράφονται στο

20 — Αποφάσεις της 22ας Ιουνίου 1993, C-54/91, Γερμανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3399, σκέψεις 11 και 12), και Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 18 (σκέψεις 49 και 50).

21 — Απόφαση της 17ης Μαρτίου 1983, 294/81, Control Data κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 911, σκέψεις 14 και 15).

παράρτημα Ι. Ομοίως, η Επιτροπή καθορίζει τη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας των δομικών προϊόντων στις εντολές που δίδει στους ευρωπαϊκούς οργανισμούς τυποποιήσεως.

39. Πράγματι, η προσβαλλομένη απόφαση είναι η πρώτη την οποία εξέδωσε η Επιτροπή προκειμένου να καθορίσει τη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας που έχει εφαρμογή σε ορισμένες ομάδες δομικών προϊόντων [22]. Εκτός του προοιμίου, στο οποίο ο νομοθέτης περιορίζεται στην επανάληψη ορισμένων άρθρων της οδηγίας 89/106, η απόφαση περιλαμβάνει τρία άρθρα και τρία παραρτήματα. Το άρθρο 1 ορίζει ότι η βεβαίωση της πιστότητας των προϊόντων του παραρτήματος 1 απαιτεί την τήρηση διαδικασίας κατά την οποία ο κατασκευαστής είναι ο μόνος υπεύθυνος για το σύστημα ελέγχου της παραγωγής στο εργοστάσιο ώστε να διασφαλίζεται ότι το προϊόν είναι σύμφωνο προς τις αντίστοιχες τεχνικές προδιαγραφές, ενώ, κατά το άρθρο 2, η βεβαίωση της πιστότητας των προϊόντων του παραρτήματος 2 απαιτεί την τήρηση διαδικασίας κατά την οποία, εκτός του συστήματος ελέγχου της παραγωγής στο εργοστάσιο που εφαρμόζει ο κατασκευαστής, μετέχει στην αξιολόγηση και επιθεώρηση του ελέγχου της παραγωγής ή του ιδίου του προϊόντος αναγνωρισμένος οργανισμός πιστοποιήσεως. Καθένα από τα παραρτήματα 1 και 2 περιλαμβάνει πράγματι έναν κατάλογο προϊόντων.

Το άρθρο 3 ορίζει ότι η διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας, όπως καθορίζεται στο παράρτημα 3, διευκρινίζεται στις εντολές τυποποιήσεως. Το παράρτημα 3 καθορίζει έντεκα συνολικά ομάδες προϊόντων και αφιερώνει στην καθεμία από αυτές δύο τμήματα. Στο πρώτο τμήμα, η CEN και η Cenelec καλούνται να καθορίσουν, για κάθε αναγραφόμενο προϊόν και αναγραφόμενη χρήση, το σύστημα βεβαιώσεως της πιστότητας που τους αντιστοιχεί στα σχετικά εναρμονισμένα πρότυπα. Το δεύτερο τμήμα περιλαμβάνει δύο παραγράφους: η πρώτη (2.1) επιβάλλει στη CEN ορισμένες επιταγές που πρέπει να τηρεί στις προδιαγραφές του συστήματος βεβαιώσεως της πιστότητας, ενώ η δεύτερη (2.2) περιλαμβάνει οδηγίες προς τον αναγνωρισμένο οργανισμό πιστοποιήσεως, σύμφωνα με τις οποίες ο οργανισμός αυτός πρέπει, κατά την αρχική δοκιμή τύπου του προϊόντος, να περιορίζεται, σε ορισμένα συστήματα, στον έλεγχο ορισμένων χαρακτηριστικών, που διαφέρουν για κάθε ομάδα προϊόντος.

40. Νομίζω ότι, ενόψει του γενικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται και του νομικού πλαισίου που διέπει το σχετικό θέμα, η

22 — Και ουδόλως είναι η τελευταία. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή έκτοτε και μέχρι σήμερα έχει δημοσιεύσει τουλάχιστον 18 άλλες αποφάσεις, όλες σχετικές με τη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας των δομικών προϊόντων, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106. Πρόκειται για την απόφαση 95/467/ΕΚ, της 24ης Οκτωβρίου 1995 (ΕΕ L 268, σ. 29), η οποία αφορά τις καπνοδόχους, τα γύψινα είδη και τα εφέδρανα· τις αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 1996, 96/577/ΕΚ (ΕΕ L 254, σ. 44), η οποία αφορά τα συστήματα πυροσβέσεως, 96/578/ΕΚ (ΕΕ L 254, σ. 49), η οποία αφορά τα είδη υγιεινής, 96/579/ΕΚ (ΕΕ L 254, σ. 52), η οποία αφορά τον εξοπλισμό των οδών, 96/580/ΕΚ (ΕΕ L 254, σ. 56), η οποία αφορά τα τοιχοπετάσματα, 96/581/ΕΚ (ΕΕ L 254, σ. 59), η οποία αφορά τα γεωυφάσματα, 96/582/ΕΚ (ΕΕ L 254, σ. 62), η οποία αφορά τα δομικά συστήματα κολλητών υαλοπινάκων και μεταλλικά αγκύρια για σκυρόδεμα· τις αποφάσεις της 17ης Φεβρουαρίου 1997, 97/161/ΕΚ (ΕΕ L 62, σ. 41), η οποία αφορά τα μεταλλικά αγκύρια προς χρήση σε σκυρόδεμα για τη στερέωση ελαφροβαρών συστημάτων, 97/176/ΕΚ (ΕΕ L 73, σ. 19), η οποία αφορά τα προϊόντα δομικής ξυλείας και συμπαρομαρτούντα, 97/177/ΕΚ (ΕΕ L 73, σ. 24), η οποία αφορά τα μεταλλικά αγκύρια τοιχοποιίας στερεούμενα με έγχυση· τις αποφάσεις της 27ης Ιουνίου 1997, 97/462/ΕΚ (ΕΕ L 198, σ. 27), η οποία αφορά τα επίπεδα φύλλα με βάση το ξύλο, 97/463/ΕΚ (ΕΕ L 198, σ. 31), η οποία αφορά τα πλαστικά αγκύρια προς χρήση στο σκυρόδεμα και την τοιχοποιία, 97/464/ΕΚ (ΕΕ L 198, σ. 33), η οποία αφορά τα προϊόντα για αποχετευτικά έργα· τις αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 1997, 97/555/ΕΚ (ΕΕ L 229, σ. 9), η οποία αφορά τα τσιμέντα, τα κονιάματα δομικών κατασκευών και τα λοιπά υδραυλικά συνδετικά, 97/556/ΕΚ (ΕΕ L 229, σ. 14), η οποία αφορά τα σύνθετα συστήματα/συναρμολογούμενα στοιχεία εξωτερικής θερμομόνωσης με επίχρισμα, 97/597/ΕΚ (ΕΕ L 240, σ. 4), η οποία αφορά χάλυβες για οπλισμένο προεντεταμένο σκυρόδεμα· την απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 1997, 97/638/ΕΚ (ΕΕ L 268, σ. 36), η οποία αφορά τους συνδετήρες για δομική ξυλεία, και την απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 1997, 97/740/ΕΚ (ΕΕ L 299, σ. 42), η οποία αφορά την τοιχοποιία και σχετικά προϊόντα.

αιτιολογία που περιλαμβάνεται στο προοίμιο της προσβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να θεωρηθεί επαρκής όσον αφορά τα άρθρα της, καθώς και τα παραρτήματα 1 και 2 και τα σημεία 1 και 2.1 του παραρτήματος 3. Εντούτοις, ως προς το σημείο 2.2 του παραρτήματος 3, η προσβαλλομένη απόφαση δεν διαλαμβάνει ούτε αιτιολογία ούτε ένδειξη ως προς τον λόγο για τον οποίο η Επιτροπή αποφάσισε ότι, κατά την αρχική δοκιμή τύπου του προϊόντος, η οποία αποτελεί μέθοδο ελέγχου της πιστότητας που περιλαμβάνεται σε όλα τα συστήματα βεβαιώσεως, ο αναγνωρισμένος οργανισμός πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο ορισμένων μόνον από τα χαρακτηριστικά του προϊόντος, αποκλειομένων των λοιπών.

41. Δέχομαι βεβαίως ότι θα ήταν υπερβολικό να ζητείται ειδική αιτιολόγηση καθεμιάς από τις αποφάσεις τεχνικού χαρακτήρα που έχουν ληφθεί στην προσβαλλομένη πράξη. Ωστόσο, φρονώ ότι η έλλειψη κάθε μνείας του σκεπτικού βάσει του οποίου η Επιτροπή επέβαλε τον περιορισμό αυτόν εμποδίζει τους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τη λήψη του μέτρου και δεν καθιστά δυνατό στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.

42. Νομίζω ότι βάσει των ανωτέρω επιχειρημάτων επιβάλλεται να γίνει επίσης δεκτός ο λόγος ακυρώσεως που αφορά την ανεπάρκεια της αιτιολογίας.

43. Το γεγονός ότι η προσβαλλομένη πράξη εκδόθηκε κατά παράβαση των ανωτέρω ουσιωδών τύπων αρκεί για να δικαιολογήσει την ακύρωσή της. Ωστόσο, προκειμένου να εξαντλήσω το θέμα και για την περίπτωση που το Δικαστήριο δεν συμμεριστεί την άποψή μου, θα εξετάσω κατωτέρω τον λόγο ακυρώσεως που αφορά την παραβίαση του κοινοτικού δικαίου.

B — *Επί της παραβάσεως του άρθρου 13, παράγραφος 4, της οδηγίας 89/106*

44. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, κατά την επιλογή της διαδικασίας βεβαιώσεως της πιστότητας, η Επιτροπή πρέπει να υποδείξει επίσης τα χαρακτηριστικά του προϊόντος που πρέπει να ελεγχθούν κατά την αρχική δοκιμή τύπου την οποία διενεργεί αναγνωρισμένος οργανισμός. Κατά τον χρόνο καθορισμού της διαδικασίας που πρέπει να ακολουθείται, οι σχετικές βασικές απαιτήσεις πρέπει να απαριθμούνται στην απόφαση της Επιτροπής, αναλόγως της σπουδαιότητάς τους για τη διαδικασία. Η προσβαλλομένη απόφαση όμως αναφέρει μόνον ελλιπή κατάλογο των ουσιωδών χαρακτηριστικών του προϊόντος. Η Επιτροπή δεν υπέδειξε βάσει ποιας διαδικασίας θα εξετασθούν οι βασικές απαιτήσεις που δεν περιλαμβάνονται στην απόφαση, καθώς και τα σημαντικά χαρακτηριστικά του προϊόντος που σχετίζονται μ' αυτές. Εν ολίγοις, η Γερμανική Κυβέρνηση προσάπτει στην Επιτροπή ότι, αφενός, κατά τον καθορισμό των όρων για την αρχική δοκιμή τύπου, δεν περιελήφθησαν στην απόφαση τα στοιχεία που αφορούν την προστασία της υγείας παρά μόνον επιλεκτικώς, μολονότι περιλαμβάνονται στο άρθρο 13, παράγραφος 4, στοιχείο α', της οδηγίας 89/106. Εξάλλου, η Γερμανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η βασική απαίτηση που αφορά την υγεία και την προστασία του περιβάλλοντος ουδόλως ελήφθη υπόψη για ορισμένες ομάδες προϊόντων και ελήφθη υπόψη επιλεκτικώς και ελλιπώς για άλλες.

45. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα ερμήνευσε εσφαλμένως τη σχέση μεταξύ των εντολών τυποποιήσεως και των διαδικασιών βεβαιώσεως της

πιστότητας και ότι αντελήφθη κακώς τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την εφαρμογή των διαδικασιών αυτών. Οι εντολές που η Επιτροπή πρέπει να αναθέτει στους ευρωπαϊκούς οργανισμούς τυποποιήσεως καθορίζουν τα χαρακτηριστικά του προϊόντος για τα οποία πρέπει να διαμορφωθούν εναρμονισμένα πρότυπα που εγγυώνται την καταλληλότητά του για τη χρήση για την οποία προορίζεται, καταλληλότητα η οποία πρέπει να αξιολογείται με γνώμονα τις βασικές απαιτήσεις. Αντιθέτως, στις διαδικασίες βεβαιώσεως της πιστότητας, πρόκειται για τη σημασία του ρόλου του προϊόντος σε σχέση με τις βασικές απαιτήσεις και, ως εκ τούτου, για την επιλογή μεταξύ διαφόρων διαδικασιών ελέγχου. Η καθής υπογραμμίζει ότι θα ήταν αδύνατο στην πράξη να υποβάλλεται κάθε ιδιότητα ενός προϊόντος σε πολύπλοκη διαδικασία ελέγχου, δεδομένου ότι το άρθρο 13, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 89/106 επιβάλλει την τήρηση της αρχής της αναλογικότητας ορίζοντας ότι, εν πάση περιπτώσει, προτιμάται η εκάστοτε λιγότερο δαπανηρή διαδικασία που πληροί τους όρους ασφαλείας.

46. Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αρχή της αναλογικότητας έχει εφαρμογή μόνο στην επιλογή της διαδικασίας και όχι στο περιεχόμενο, δηλαδή στα χαρακτηριστικά που πρέπει να ελέγχονται και στην καθαυτό εκτέλεση των διαδικασιών.

47. Η Επιτροπή επαναλαμβάνει με το υπόμνημα ανταπαντήσεως ότι έλαβε υπόψη της όλες τις βασικές απαιτήσεις και τη σημασία του ρόλου του προϊόντος όσον αφορά την ικανοποίηση των απαιτήσεων αυτών. Τούτο αποδεικνύεται από το ότι, όσον αφορά τα θερμομονωτικά προϊόντα, τα λιγότερο επικίνδυνα υλικά υποβλήθηκαν στη λιγότερο αυστηρή διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας, ενώ τα υλικά που μπορεί να είναι επικίνδυνα αν εκτεθούν στη φωτιά υποβλήθηκαν στη διαδικασία που προβλέπει πρόσθετο έλεγχο από οργανισμό πιστοποιήσεως. Όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι έχει εφαρμογή στο σύνολο του κοινοτικού δικαίου και, κατά συνέπεια, και στο πλαίσιο της οργανώσεως της διαδικασίας ελέγχου.

48. Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 4, της οδηγίας 89/106, η επιλογή της διαδικασίας βεβαιώσεως πιστότητας ενός προϊόντος, δηλαδή η απόφαση ως προς το αν ο κατασκευαστής θα είναι ο μόνος που εγγυάται ότι η παραγωγή ανταποκρίνεται στις αντίστοιχες τεχνικές προδιαγραφές ή πρέπει να μετάσχει αναγνωρισμένος οργανισμός πιστοποιήσεως, εναπόκειται στην Επιτροπή, η οποία την ασκεί κατόπιν διαβουλεύσεως με τη μόνιμη επιτροπή και βάσει των ακολούθων κριτηρίων: της σημασίας του ρόλου του προϊόντος σε σχέση με τις βασικές απαιτήσεις, ιδίως δε την υγεία και την ασφάλεια, της φύσεως του προϊόντος, της επιπτώσεως που έχει η δυνατότητα παραλλαγής των χαρακτηριστικών του προϊόντος στη λειτουργικότητα, την πιθανότητα ελαττωμάτων κατά την κατασκευή. Επί όλων αυτών των σημείων, η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις ειδικές διατάξεις του παραρτήματος ΙΙΙ.

49. Στην προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή καταρτίζει κατ' ουσίαν, για ορισμένα προϊόντα και ορισμένες ομάδες προϊόντων, δύο καταλόγους (παραρτήματα 1 και 2), αναλόγως του αν η βεβαίωση πιστότητας χορηγείται βάσει της μιας ή της

άλλης από τις προπεριγραφείσες διαδικασίες. Στη συνέχεια, στο παράρτημα 3, ζητεί από τις CEN/Cenelec να καθορίσουν, για το προϊόν και τη χρήση που αναγράφονται σε κάθε περίπτωση, το σύστημα βεβαιώσεως της πιστότητας στις σχετικές εναρμονισμένες προδιαγραφές.

50. Για να περιγράψω καλύτερα τη δομή της προσβαλλομένης αποφάσεως, λαμβάνω ως παράδειγμα τα θερμομονωτικά υλικά. Όσα έχουν ταξινομηθεί στις κλάσεις Α, Β ή C [23] και των οποίων οι επιδόσεις αντιδράσεως στη φωτιά [24] *δεν επιδέχονται μεταβολή κατά τη διαδικασία παραγωγής* [25], καθώς και όσα έχουν ταξινομηθεί στις κλάσεις D, Ε ή F, περιλαμβάνονται στον κατάλογο του παραρτήματος 1, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι, για τη βεβαίωση της πιστότητας, ο κατασκευαστής είναι ο μόνος υπεύθυνος για το σύστημα ελέγχου της παραγωγής στο εργοστάσιο, ούτως ώστε να διασφαλίζεται ότι το προϊόν είναι σύμφωνο προς τις αντίστοιχες τεχνικές προδιαγραφές. Αντιθέτως, όσα έχουν ταξινομηθεί στις κλάσεις Α, Β ή C και των οποίων οι επιδόσεις αντιδράσεως στη φωτιά *επιδέχονται μεταβολή κατά τη διαδικασία παραγωγής* περιλαμβάνονται στο παράρτημα 2· κατά συνέπεια, η βεβαίωση της πιστότητας των προϊόντων αυτών απαιτεί, εκτός του συστήματος ελέγχου της παραγωγής στο εργοστάσιο το οποίο εφαρμόζει ο κατασκευαστής, την ανάμιξη ενός αναγνωρισμένου οργανισμού πιστοποιήσεως που θα μετάσχει στην αξιολόγηση και επιθεώρηση του ελέγχου της παραγωγής ή του ιδίου του προϊόντος.

51. Με το σημείο 1 του παραρτήματος 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η CEN και/ή Cenelec καλούνται να καθορίσουν το σύστημα βεβαιώσεως της πιστότητας στα σχετικά εναρμονισμένα πρότυπα, για τα πάσης φύσεως θερμομονωτικά προϊόντα εργοστασίου και τα διαμορφούμενα επί τόπου, ανεξαρτήτως της σκοπουμένης χρήσεως. Τα θερμομονωτικά υλικά που περιλαμβάνονται στο παράρτημα 2, δηλαδή αυτά των οποίων η αντίδραση στη φωτιά επιδέχεται μεταβολή κατά τη διαδικασία παραγωγής, εξακολουθούν να υπόκεινται στο σύστημα βεβαιώσεως της πιστότητας αριθ. 1, το οποίο είναι το πιο περίπλοκο και αντιστοιχεί στο καθοριζόμενο στο παράρτημα ΙΙΙ, σημείο 2, στοιχείο i, της οδηγίας 89/106, χωρίς τον πρόσθετο έλεγχο δειγμάτων λαμβανομένων στο εργοστάσιο. Τούτο σημαίνει συγκεκριμένα ότι η βεβαίωση της πιστότητας του προϊόντος στην περίπτωση αυτή χορηγείται από αναγνωρισμένο οργανισμό με βάση τα εξής στοιχεία:

α) Καθήκοντα του κατασκευαστή:

1) ο έλεγχος της παραγωγής στο εργοστάσιο,

2) ο πρόσθετος έλεγχος δειγμάτων λαμβανομένων στο εργοστάσιο, ο οποίος διενεργείται από τον κατασκευαστή βάσει προκαθορισμένου σχεδίου.

23 — Η απόφαση 94/611/ΕΚ της Επιτροπής, της 9ης Σεπτεμβρίου 1994 (ΕΕ L 241, σ. 25), καθορίζει στο παράρτημά της τις κατωτέρω κλάσεις επιδόσεων αντιδράσεως των δομικών προϊόντων στη φωτιά: Α, δεν συμβάλλει στη φωτιά· Β, πολύ περιορισμένη συμβολή στη φωτιά· Γ, περιορισμένη συμβολή στη φωτιά· Δ, αποδεκτή συμβολή στη φωτιά· Ε, αποδεκτή αντίδραση στη φωτιά και ΣΤ, μη προκαθορισμένες επιδόσεις.

24 — Τόσο στο παράρτημα 1 όσο και στο παράρτημα 2 επισημαίνεται, σε υποσημείωση, ότι οι κλάσεις και τα επίπεδα αντίδρασης στη φωτιά εκτιμώνται σύμφωνα με την απόφαση 94/611, η οποία παρατίθεται στην προηγούμενη υποσημείωση, και σύμφωνα με τους όρους του παραρτήματος 3.

25 — Η υπογράμμιση δική μου.

β) Καθήκοντα του αναγνωρισμένου οργανισμού:

3) η πρώτη δοκιμή τύπου του προϊόντος,

4) η αρχική επιθεώρηση του εργοστασίου και του ελέγχου της παραγωγής στο εργοστάσιο,

5) η διαρκής επιθεώρηση, αξιολόγηση και αναγνώριση του ελέγχου της παραγωγής στο εργοστάσιο.

52. Στο πλαίσιο του καθορισμού του συστήματος βεβαιώσεως της πιστότητας, τα θερμομονωτικά προϊόντα του παραρτήματος 1 υποδιαιρούνται σε δύο κατηγορίες, αναλόγως της αντιδράσεως στη φωτιά.

Έτσι, όσα έχουν ταξινομηθεί στις κλάσεις Α, Β ή Γ υπόκεινται στο σύστημα βεβαιώσεως της πιστότητας αριθ. 3, το οποίο αντιστοιχεί στο προβλεπόμενο στο παράρτημα 3, σημείο 2, στοιχείο ii, δεύτερη δυνατότητα, δηλαδή η δήλωση πιστότητας γίνεται από τον κατασκευαστή με βάση τα εξής:

1) την αρχική δοκιμή τύπου του προϊόντος από αναγνωρισμένο εργαστήριο,

2) τον έλεγχο της παραγωγής στο εργοστάσιο·

αντιθέτως, τα προϊόντα των κλάσεων D, E και F υπόκεινται στο σύστημα βεβαιώσεως της πιστότητας αριθ. 4, το οποίο είναι το λιγότερο περίπλοκο και αντιστοιχεί στο σύστημα του παραρτήματος III, σημείο 2, στοιχείο ii, τρίτη δυνατότητα. Στο σύστημα αυτό η δήλωση της πιστότητας του προϊόντος καταρτίζεται από τον κατασκευαστή με βάση τα εξής:

1) την πρώτη δοκιμή τύπου από τον κατασκευαστή,

2) τον έλεγχο της παραγωγής στο εργοστάσιο.

53. Στο σημείο 2.1, η Επιτροπή επιβάλλει τους όρους που πρέπει να τηρήσει η CEN στις προδιαγραφές του συστήματος βεβαιώσεως της πιστότητας: η προδιαγραφή του συστήματος θα πρέπει να καθιστά δυνατή την εφαρμογή του ακόμη και όταν δεν χρειάζεται προσδιορισμός των επιδόσεων για ένα συγκεκριμένο χαρακτηριστικό, επειδή τουλάχιστον ένα κράτος μέλος δεν προβλέπει καμία νομική απαίτηση για το εν λόγω χαρακτηριστικό, περίπτωση κατά την οποία η επαλήθευση του εν λόγω χαρακτηριστικού δεν πρέπει να επιβάλλεται στον κατασκευαστή, εάν αυτός δεν επιθυμεί να δηλώσει τις σχετικές επιδόσεις του προϊόντος.

54. Στο σημείο 2.2, προβλέπεται ότι, όσον αφορά τα προϊόντα που υπάγονται στα συστήματα 1 και 3, το καθήκον του αναγνωρισμένου οργανισμού, για την αρχική

δοκιμή τύπου του προϊόντος, περιορίζεται στα εξής χαρακτηριστικά:

Τα χαρακτηριστικά ευρωπαϊκής κλάσης για την αντίδραση στη φωτιά, όπως αναφέρει η απόφαση 94/611 [26].

55. Με το δικόγραφο της προσφυγής, η Γερμανική Κυβέρνηση υποβάλλει, για τα θερμομονωτικά υλικά, κατάλογο εμφαίνοντα, βάσει των στοιχείων του εγγράφου Construct 94/125, τις λοιπές βασικές απαιτήσεις του παραρτήματος Ι της οδηγίας 89/106 και τα χαρακτηριστικά του προϊόντος τα οποία, κατ' αυτήν, είναι αναγκαία, αλλά δεν ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή για την αρχική δοκιμή τύπου, ήτοι:

α) για τη βασική απαίτηση «εξοικονόμηση ενέργειας και συγκράτηση θερμότητας»: αντίσταση θερμοδιαφυγής, διαπερατότητα ατμών, αντοχή στη συμπίεση, αντοχή στην κάμψη και συντελεστής εκπομπής διαβρωτικών αντιδραστηρίων·

β) για τη βασική απαίτηση «προστασία κατά του θορύβου»: δείκτης ηχοαπορροφήσεως και δείκτης μονώσεως·

γ) για τη βασική απαίτηση «υγιεινή, υγεία και περιβάλλον»: υδατοπερατότητα και συντελεστής εκπομπής επικινδύνων ουσιών.

56. Συμφωνώ εν μέρει με τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι πρέπει να διακρίνεται σαφώς, αφενός, η επιλογή της διαδικασίας βεβαιώσεως της πιστότητας ενός προϊόντος, για την οποία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα κριτήρια του άρθρου 13, παράγραφος 4, της οδηγίας — πράγμα το οποίο έπραξε νομίζω η Επιτροπή κατατάσσοντας τα προϊόντα και τις ομάδες προϊόντων στα παραρτήματα 1 και 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως — από, αφετέρου, κάτι το εντελώς διαφορετικό, δηλαδή το αίτημα που απευθύνεται στους ευρωπαϊκούς οργανισμούς τυποποιήσεως να καθορίσουν τα συστήματα βεβαιώσεως της πιστότητας στα εναρμονισμένα πρότυπα που αφορούν ορισμένα προϊόντα και χρήσεις, όπως έπραξε η Επιτροπή στο παράρτημα 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

57. Επανερχόμενος στο παράδειγμά μου των θερμομονωτικών προϊόντων, παρατηρώ ότι η βεβαίωση της πιστότητας που χορηγεί ο κατασκευαστής, με ή χωρίς τη συμμετοχή αναγνωρισμένου οργανισμού πιστοποιήσεως, εξαρτάται, για τα προϊόντα των κλάσεων A, B και C [27], από το αν η αντίδραση στη φωτιά επιδέχεται ή όχι μεταβολή κατά τη διαδικασία παραγωγής· στην πρώτη περίπτωση, τα προϊόντα θα εκτίθενται στο παράρτημα 2· στη δεύτερη περίπτωση θα

26 — Προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 23.

27 — Τα οποία εμπίπτουν, αντιστοίχως, στις κλάσεις προϊόντων «δεν συμβάλλει στη φωτιά», «πολύ περιορισμένη συμβολή στη φωτιά» και «περιορισμένη συμβολή στη φωτιά».

περιλαμβάνονται στο παράρτημα 1· αντιθέτως, οι κλάσεις D, E και F [28] εκτίθενται μόνο στο παράρτημα 1, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η βεβαίωση της πιστότητας επαφίεται μόνο στον κατασκευαστή.

Εξάλλου, μολονότι τα προϊόντα των κλάσεων A, B και C, των οποίων η αντίδραση στη φωτιά δεν επιδέχεται μεταβολή κατά την παραγωγή, και τα προϊόντα των κλάσεων D, E και F εκτίθενται μαζί στο παράρτημα 1, η Επιτροπή προβλέπει, στο αίτημα που απευθύνει στους ευρωπαϊκούς οργανισμούς τυποποιήσεως περί καθορισμού των συστημάτων βεβαιώσεως της πιστότητας, ότι η πρώτη κατηγορία πρέπει να υποβληθεί στο σύστημα 3, όπου τα προϊόντα υπόκεινται σε πολύ αυστηρότερες δοκιμές από τις προβλεπόμενες για τη δεύτερη κατηγορία, επί της οποίας έχει εφαρμογή το σύστημα 4.

58. Από τις εκτιμήσεις αυτές συνάγω ότι, τόσο για την ομάδα προϊντων που χρησιμοποίησα ως παράδειγμα όσο και για τις λοιπές ομάδες προϊόντων που διέπονται από την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή καθόρισε τη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας με τα άρθρα 1 και 2, σε συνδυασμό με τα παραρτήματα 1 και 2, λαμβάνοντας υπόψη τη σημασία του ρόλου του προϊόντος σε σχέση με τις βασικές απαιτήσεις, ιδίως δε την υγεία και την ασφάλεια, τη φύση του προϊόντος, την επίπτωση που έχει η δυνατότητα παραλλαγής των χαρακτηριστικών του προϊόντος στη λειτουργικότητα και την πιθανότητα ελαττωμάτων κατά την κατασκευή.

28 — Που εμπίπτουν, αντιστοίχως, στα προϊόντα με «αποδεκτή συμβολή στη φωτιά», με «αποδεκτή αντίδραση στη φωτιά» και χωρίς «προκαθορισμένες επιδόσεις».

59. Ωστόσο, όσον αφορά το παράρτημα 3, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δικαίως η Γερμανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι υπάρχουν και άλλα χαρακτηριστικά των προϊόντων που δεν έχουν ληφθεί υπόψη για την αρχική δοκιμή τύπου, χωρίς να προκύπτει από το κείμενο του κανόνα ή να συνάγεται από το πλαίσιο στο οποίο αυτός θεσπίστηκε ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή περιόρισε τον εκ μέρους του αναγνωρισμένου οργανισμού έλεγχο σε ορισμένα χαρακτηριστικά, παραιτούμενη από τη δυνατότητα επεκτάσεως του ελέγχου αυτού και στις λοιπές ιδιότητες του προϊόντος.

60. Δεδομένου ότι η αρχική δοκιμή τύπου του προϊόντος αποτελεί μέθοδο ελέγχου της πιστότητας προβλεπόμενη από το παράρτημα III της οδηγίας 89/106 για όλα τα συστήματα βεβαιώσεως της πιστότητας, φρονώ ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε, χωρίς να παραβεί το άρθρο 13, παράγραφος 4, να καθορίσει κατ' αρχάς τη διαδικασία βεβαιώσεως της πιστότητας για τις ομάδες αυτές προϊόντων — κατά τον οποίο καθορισμό, κατά την άποψή μου, έλαβε πράγματι υπόψη τα κριτήρια της διατάξεως αυτής —, στη συνέχεια δε να αποστεί των κριτηρίων αυτών, όταν επέβαλε τις επιταγές που πρέπει να τηρήσει η CEN κατά τον καθορισμό του συστήματος βεβαιώσεως της πιστότητας, ορίζοντας ότι, κατά την αρχική δοκιμή τύπου, ο αναγνωρισμένος οργανισμός πρέπει να περιοριστεί στον έλεγχο μέρους των χαρακτηριστικών του προϊόντων.

61. Υπό τις συνθήκες αυτές, και χωρίς να χρειάζεται κατά τη γνώμη μου να εξετασθεί η δυνατότητα εφαρμογής της αρχής της αναλογικότητας, φρονώ ότι ο λόγος ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 13, παράγραφος 4, καθόσον αφορά το παράρτημα 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι επίσης βάσιμος.

Πρόταση

Για τους λόγους αυτούς, προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να ακυρώσει την απόφαση 95/204/ΕΚ της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 1995, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/106/ΕΟΚ του Συμβουλίου όσον αφορά τα δομικά προϊόντα·

2) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, δεδομένου ότι έγιναν δεκτοί οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας.